

ת"פ 3651/07 - אכרם עטייה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3651-07 מדינת ישראל נ' עטייה
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המבקש	אכרם עטייה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ב"כ המבקש: עו"ד אנואר אבוקטיש

החלטה

1. לפני בקשה לחישוב תקופת פסילת רישיון נהיגה.
2. המבקש אינו מחזיק ברישיון נהיגה מיום 17.1.02.
3. במסגרת תיק 2532/01 של בית המשפט לתעבורה בטבריה נפסל המבקש מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 4 שנים.
4. ביום 31.12.07 נגזר על המבקש במסגרת ת.פ. 3651/07 עונש של פסילה בפועל מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 60 ימים, במצטבר לכל עונש פסילת רישיון אחר שתלוי נגד המבקש. בגזר הדין נקבע כי עונש הפסילה יימנה רק מהיום בו יפקיד המבקש את רישיון הנהיגה.
5. ביום 10.6.10 הופקד במזכירות בית המשפט לתעבורה בטבריה אישור משרד הרישוי לפיו המבקש אינו מחזיק ברישיון נהיגה ואין לו רישיון נהיגה בתוקף, ובהתאם לסעיף 42 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 החל באותו יום מניין תקופת הפסילה מלהחזיק רישיון נהיגה שהוטלה עליו בתיק 2532/01 הנ"ל. בהתאם לאמור, ביום 10.6.14 הסתיימה תקופת הפסילה בת 4 השנים שנגזרה על המבקש בתיק זה.
6. המבקש לא הפקיד את רישיונו במזכירות בית משפט השלום בירושלים כפי שהצטווה לעשות במסגרת גזר

הדין בת.פ. 3651/07, ואף לא הפקיד תצהיר כי רישיונו אבד, או אישור על כך שאינו מחזיק ברישיון נהיגה.

7. במסגרת הבקשה עותר המבקש לחשב את תקופת הפסילה בת ה- 60 הימים שנגזרה עליו בת.פ. 3651/07 כך שמנין ימי הפסילה יחל ביום 10.6.14, בנימוק לפיו סבר בתום לב כי מניין ימי הפסילה הסתיים, הגם שלא הפקיד את רישיונו.

8. ביום 30.12.14 הוריתי למשיבה להגיב לבקשה. תגובת המשיבה לא התקבלה עד למועד שנקבע לכך, ואף לא עד למועד כתיבת ההחלטה. הדרך שבה נהגה המשיבה, המופקדת על האינטרס הציבורי, בהחלטת בית המשפט ממלאת את ליבי צער.

9. דין הבקשה להידחות.

10. שאלת הסמכות לדון בבקשה לחישוב תקופת פסילה מלהחזיר או לקבל רישיון נהיגה הוכרעה לאחרונה על ידי הרכב שופטים של בית המשפט העליון בבש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 14.4.14].

בית המשפט העליון קבע, כי הסמכות לדון בבקשות מסוג זה מסורה לרשות הרישוי, וכי החלטת הרשות נתונה לביקורת שיפוטית בבית המשפט לעניינים מנהליים ולא לבית המשפט שגזר את דינו של הנאשם:

"...אינני רואה טעם בחזרה אל בית המשפט שנתן את גזר הדין, משום שזה סיים את מלאכתו; יכול להיות שחלפו חודשים ואף שנים ארוכות; המותב איננו בהכרח אותו מותב; אין טעם בהעמדת מותב תלתא (כמתחייב, לכאורה, אם גזר הדין ניתן במותב תלתא); אין מדובר בתיקון טעות שנפלה בגזר הדין; העניין איננו פלילי במהותו, אלא מינהלי; פרשנותו הישומית של גזר הדין מעת הינתנו נתונה לרשות הרלבנטית אשר אמנה על ביצועו, ואינה מונחת עוד לפתחו של בית המשפט. ודוק: אי-הפקדת הרישיון במזכירות בית המשפט היא אירוע או מחדל חדש, שמועדו הוא לאחר מתן גזר הדין, וכפועל יוצא ממנו - ולא מגזר הדין - נוצרה המחלוקת בנושא חישוב מניין ימי הפסילה. משעה שבית המשפט קם מכסאו, 'נתונה פרשנותו של גזר הדין לגורמים האמונים על ביצועו, והם רשאים להתייעץ עם הגורמים המקצועיים הרלוונטיים' (רע"ב 4017/08 אליהו נ' שרות בתי הסוהר) [פורסם בנבו] (9.9.2008) ...

כשם ששב"ס מחליט בעניין חישוב ימי-מאסר, כך ראוי להפקיד את מלאכת חישוב ימי פסילת רישיון הנהיגה בידי רשות הרישוי. גם אין טעם בהליך אזרחי מסורבל של בקשה למתן סעד הצהרתי, ולא בנקיטת הליך חדש בבית משפט השלום לתעבורה. המקום הטבעי הוא כאמור רשות הרישוי, זהו הגורם המקצועי שאצלו מצוי כל החומר הצריך לעניין, גם מומחיות, גם ניסיון.

אמור מעתה, כי הסמכות נתונה לרשות הרישוי, וכי נגד החלטתה ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים..."

11. הנה כי כן, משעה שהסמכות לדון בבקשתו של המבקש נתונה לרשות הרישוי, על המבקש לפעול בהתאם להלכה שנפסקה על ידי בית המשפט העליון.

12. הבקשה נדחית.

13. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ה, 01 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.